

PRESENTACIÓ

Què hi ha gent? Ja estem aquí una altra vegada per presentar-vos el segon número de La Puça. En aquest, trobareu una mica de tot: noves col·laboracions, informació de les sortides, notícies, redaccions d'alumnes... I també, com podeu veure, estrenem un nou format més actualitzat i amb més informació. Esperem que disfruteu llegint la revista i esperem que us animeu a col·laborar amb nosaltres en el proper número.

De Blanes a Gävle : Un intercanvi entre joves europeus

Redacció

El passat mes de desembre, 23 alumnes del crèdit variable "JOVES EUROPEUS" van fer una estada d'una setmana a la ciutat de Gävle (Suècia). Els acompanyaven tres professors: Mercedes Centrich, Virgili Fernández i Francesc Estragués. El mes de maig, els alumnes suecs de l'escola STORA SATRASKOLAN vindran a Blanes.

Durant la setmana de l'intercanvi, els alumnes van conèixer amb famílies, van assistir a diverses classes, van fer noves amistats, van tastar moments bons i dolents i, no cal dir-ho, van passar molt de fred.

Crònica del viatge

El dia a dia dels alumnes de l'IES Serrallarga

M. del Mar Framis i Mireia Martínez 3r ESO

Desembre de 2002

Dia 13

Vam pujar al tren cap a Barcelona. A l'aeroport, vam facturar les maletes i al cap d'una estona vam passar pel detector de metalls. Abans de pujar a l'avió, encara vam poder fer una volta per l'aeroport.

El viatge va durar unes quatre hores. Quatre hores de diversió i de bromes. A l'arribar a Estocolm, encara teníem ganes de gresca. La primera nit, la vam passar en un internat-alberg.

Dia 14

Vam conèixer el poble de Sigtuna, però nosaltres l'anomenàvem carinyosament "aceituna". Més tard, vam anar a visitar la ciutat d'Estocolm. Des d'allà vam agafar el tren i vam arribar a Gävle. A l'institut ens havien preparat una festa de benvinguda. En acabar, cadascun dels alumnes va anar amb la seva família acollidora.

Dia 15

De bon matí, vam anar a la neu. En concret, a un parc que s'anomena "Hemlingby". Allà ens havien organitzat una gincana per parelles (suec-català). També vam dinar a l'aire lliure. A la tarda, molts vam provar de llançar-nos en trineu per una baixada. Després, ens van deixar temps lliure. Tots vam viure experiències diferents.

Dia 16

Al matí, com els bons estudiants, vam anar a l'escola. A la classe d'economia domèstica, en grups, vam haver de fer un puré de patates amb mandonguilles. El resultat va ser per a uns positiu i per a d'altres no tant. A la tarda, vam anar a una piscina coberta-descoberta amb sauna i tobogans. Tot un show!!!

Dia 17

Vam passar tot el matí a l'escola. Allà ens vam adonar que els professors no passen llista i que els alumnes disposen de deu minuts per fer el canvi de classe. Quina sort que tenen!!!

A la tarda, vam anar al mini-golf a fer punteria. Aquest va ser el dia més conflictiu del viatge, perquè dues noies del grup van haver de canviar de família per desavinences.

Dia 18

Vam anar a l'escola al matí i a la nit. Des de les 7 de la tarda fins a les 23.30h vam fer una festa de despedida. Els alumnes suecs i nosaltres havíem preparat diverses actuacions.

Dia 19

Vam anar a un pavelló esportiu on vam poder patinar una estona. Després, vam veure un partit d'hoquei. Vam tenir la tarda lliure. A la nit, alguns van anar a la discoteca i d'altres van fer una festa particular.

Dia 20

Va ser el dia de la despedida i de la tornada a casa.

Després de l'experiència necessitàvem temps per descansar i recordar.

Quin fred!!! Tot i així res no va evitar que disfrutessin.

Impressions

Mercedes Centrich (Coordinadora del projecte COMENIUS)

Finalment, va arribar el dia de la marxa. Tots 23 alumnes estaven, no sé com dir-ho, nerviosos, angoixats... Aquestes sensacions, ja les coneixíem, en Virgili i jo de l'altra vegada que vam fer l'intervanvi: mals de panxa, un "no sé què tinc" que disminueix quan pugem a l'avió. Molts no hi han viatjat mai. És tota una experiència!

Tot és una experiència! Anar a un país nòrdic, amb un clima molt diferent, a conèixer amb unes famílies que no sabem com són ni quins costums tenen. I l'insitit? Això és potser el que més agrada. Sobretot la discoteca. Sí, tenen una discoteca a l'institut.

Per què a Blanes, no? Pregunten. Doncs, perquè a Blanes els professors hauríem d'estar vigilant... A Stora Satraskolan, la discoteca la porten els mateixos alumnes. **Que qua! no?**

Sé que alguns alumnes van viure moments molt bons i d'altres de dolents, però vaig veure que tots ploraven quan s'acomiadaven. Alguns no volien tornar a Blanes. Ara cal esperar el mes de maig que rebrem els suecs amb la mateixa hospitalitat que ells ho han fet.

Nadal a l'institut

Redacció

El dia 19 de desembre de 2002 es va celebrar a l'institut la jornada d'activitats extraescolars de Nadal. A les 9.00h, els alumnes es van reunir a les aules de tutoria i van intercanviar regals (amic invisible). A les 9.45h, l'APA va oferir una xocolatada a tothom. A les 10.15h i fins a les 12.00h es van fer els diferents tallers (macro-classe de Body complet, disseny de postals nadalencs, xat nadalenc, escacs, macro-classe de relaxació i torneig de futbol). A les 11.00h es va iniciar l'emissió de la ràdio de l'institut

Àngel Porras
1r premi de dibuix

Un cop finalitzats els tallers, al gimnàs, es va celebrar el tradicional concurs de nades.

A les 12.45h, es van lliurar els premis del concurs de poesia i de dibuix nadalencs. Els guanyadors d'aquesta edició de la modalitat de poesia van ser: Jia Jia Wang (1r premi), Gemma Sola (2n premi), Noelia Silva (3r premi). En la modalitat de dibuix el primer premi el va guanyar Àngel Porras, el segon, Sara Miñarro i el tercer Cristian Izaga i David Onieva.

El jurat estava format per Francesc Estragués (director), Assumpció Vaquer (Català) Ana Romeo (Castellà), Nati Aceña (Educació Visual), Eduard Brugaroles (Ciències Naturals), Marta Llavina (representant del personal d'administració i serveis), Ramon Rubira (representant de l'APA), Mírima Quesada (representat dels alumnes).

La diada es va acabar amb música i ball, cap a la una del migdia.

Casa d'Oficis a l'IES Serrallarga

Jordi Colomer (Director de la Casa d'Oficis de Blanes)

Hi ha un determinat col·lectiu d'estudiants que és conscient que estudiar no és el camí que vol escollir i llavors es troba en una edat, els 16 anys, sense el graduat d'ESO i sense perspectives de seguir estudiant. Aquests alumnes, en canvi, tenen habilitats manuals, i facilitat per aprendre un determinat ofici. Aquí és on entra en joc la Casa d'Oficis. A Blanes, concretament, funciona des de fa quatre anys i els diferents alumnes que hi han passat han après un ofici. Durant aproximadament un any, han après i han treballat de pintors o de serrallers o de lampistes. En aquest temps, han après a seguir uns horaris, les normes de l'empresa, el respecte als companys i monitors, a ser disciplinats, però també, a ser millors, a superar-se a si mateixos i a aconseguir petites i grans fites, que no es creien capaços de realitzar. La majoria d'alumnes que hi han passat han trobat feina i no els ha costat adaptar-se a diferents llocs de treball. Quant a les feines que s'han fet, durant els quatre anys, no hi ha prou espai per descriure-les, però podríem dir que hem pintat tot l'institut, tant l'interior com l'exterior, hem instal·lat un fil musical, hem muntat les tanques, hem fet porteries i cistelles de bàsquet, hem arreglat els laboratoris, hem muntat un rec automàtic al jardí, hem canviat portes, hem muntat línies d'endolls i línies per a internet... Totes aquestes feines i moltes més són les que hem fet durant aquest temps i tenim previst fer-ne moltes més.

Gràcies a programes com el nostre, gent que no sap cap a on tirar, i que en principi no vol estudiar, pot aprendre un ofici, i una vegada acabat el curs, té la possibilitat de fer un examen per matricular-se als cicles formatius.

Alumnes i professors de la Casa d'Oficis

Micronotícies

La carta als Reis

Laura Martínez i Lorena Tapia 3r ESO

Finalment, s'han renovat les taules, els pupitres, les cadires... que estaven en mal estat.

Els Reis Mags (del Departament d'Ensenyament) han deixat una mica de tot: 80 pupitres i cadires, 10 pissarres, 20 tamborets de dibuix, 3 armaris metàl·lics, 10 taules de menjador i lectura. A més, els Reis han regalat tot l'equipament d'una aula multimèdia per a l' ESO

Ens vigilen!

Gladys Fernández, Montse López, Laura Ortigosa, Widad Marouan 3r ESO

Ens vigilen les 5 càmeres del circuit tancat de vigilància que es van instal·lar el mes de desembre. N'hi ha una a copisteria, dues a l'aparcament de motos, una a la pujada d'accés a l'aparcament de cotxes i una a la porta que comunica el centre amb el Ventijol.

Les càmeres graven les 24 hores del dia, fins i tot els caps de setmana. La instal·lació, l'han feta els alumnes del Cicle Formatiu de Grau Mitjà d'electricitat, sota la supervisió d'en Miquel Pumarola, el seu professor.

Aquestes càmeres s'han instal·lat per controlar els principals accessos

En aquesta secció, hi trobareu els textos que van escriure els alumnes de 3r i 4t d'ESO per participar en la segona edició del concurs "La Vanguardia a l'escola". Quan els llegiu, veureu que tracten de diversos temes d'actualitat: les drogues, el *Prestige*, l'ensenyament, la política nacional i internacional ... Tots els membres de l'equip de redacció de LA PUÇA volem felicitar l'esforç d'aquests joves "periodistes".

Los inmigrantes y nosotros

Miguel Jarra 4º ESO

En nuestro país, están ocurriendo unos hechos que nos van haciendo más europeos que nunca. Seguramente pensarán que mi argumentación es por la nueva moneda o por el semestre que estuvo nuestro presidente como máximo dirigente de la Comunidad Europea. Pero no me refiero a nada de eso, sino a algo tan insignificante, humillante y mal visto, como los inmigrantes. Es un problema que nos preocupa, pero aún no sé si es por el hecho de que nos quitan los trabajos que tanto queremos, como son la agricultura, el sector de limpieza (barrendero, basurero) y la prostitución.

A veces, me pregunto si este odio que sentimos hacia esa gente "rara" es por algún resentimiento histórico. Si retrocedemos en los siglos anteriores, no encontramos que los antepasados de los inmigrantes que tenemos (negros, marroquíes, asiáticos...) nos hayan perjudicado, sino al contrario. Por ejemplo: los árabes nos dieron mucha cultura literaria y científica. De hecho, los números que tanto utilizamos son herencia de los que actualmente llamamos "moros". En cambio, ellos si podrían juzgarnos por nuestros errores, por la forma como hicimos la Reconquista o la colonización y el abandono del Sáhara.

Hace un par de años, cuando los tratos pesqueros con Marruecos iban bien, no se mencionaba el tema de los inmigrantes. Pero desde que los acuerdos pesqueros con el país vecino se han roto, se escucha mucho la frase "inmigrantes ilegales procedentes de Marruecos intentan cruzar el Estrecho". No quiero ser mal pensado, pero parece que nos quieren vender un cuento que no nos hace bien para nada. Quiero decir que como ellos nos necesitan, nosotros también los necesitamos para que se encarguen de que nuestras pensiones estén cubiertas cuando nos toque disfrutarlas, porque nuestro país, europeo hasta en las tasas de natalidad, se verá perjudicado si queremos echar a toda esa gente que viene a prosperar a costa de nosotros. Pero es un aprovechamiento recíproco, porque nosotros los explotamos en los campos y nadie dice nada. España es un país nuevo en el tema de inmigración, porque en los años 40, 50, 60 y principios de los 70 eran nuestros abuelos los que tuvieron que irse con la hambruna y la secuela de una guerra civil y una dictadura horrible. Toda esa gente se instaló en Alemania, Francia, Bélgica y en una Argentina que ahora pasa muy malos momentos.

Creo que el problema es que somos una nación poco culta en temas de multiculturalidad y tolerancia.

Llegará un día en que en las escuelas se verán tantos negros y marroquíes como blancos. Yo espero que no sea motivo de separación, sino todo lo contrario, que sea de unión, tolerancia y aprecio entre nosotros, porque el hecho de tener una moneda comunitaria, no tener fronteras, con 14 países (pronto serán diez más) nos hace ser más abiertos al mundo. Estamos entrando en una situación en que ser diferente será un mérito muy grande en esta Europa cada vez más unida y globalizada en todos los aspectos.

Lleve 2, Pague 3

Core Matías 4º ESO

Yo no sé, pero me imagino que más de un ruso todavía se está preguntando si Putin no es un terrorista checheno infiltrado. Creo que a mucha gente le gustaría explicarle a este señor la diferencia entre salvamento y genocidio. O simplemente decirle que cuando se produce una toma de rehenes lo habitual es iniciar una conversación (secuestrador-gobierno); liberar a los rehenes y detener a los secuestradores. Pero, según parece, en Rusia deben de tener otro sistema que, según mis cálculos, es más o menos así: Toma de rehenes, intento de negociación, movilización de todas las fuerzas armadas, y exterminación "accidental" de terroristas y rehenes. **¿Puede una persona equivocarse tanto?**

Puede, pero no puede esa persona ser responsable de ese país. "Llevaban más de 50 horas sin moverse y sin comer" "Entre ellos había mucha gente enferma del corazón" "La larga duración de la operación agravó los efectos del gas". Pero, por favor, señores no maquillen tanto la verdad que se les corre el rimel. ¿Cómo pueden poner esas excusas ante la muerte de tantas personas? ¿Es que con matarlas sólo no se conforman, también tienen que ofender la inteligencia de la humanidad? Porque un gobierno tiene que prever antes de actuar y si esas razones fueran ciertas, no son excusas para lo que hicieron.

En cuanto a Ud. Señor Putin permítame que le pregunte ¿Tiene Ud. vergüenza? Porque si la tiene, no me explico como puede decir "nadie podrá arrodillar a Rusia". Claro, como la van arrodillar, si Rusia con tal de no ser sometida, mata hasta a sus propios ciudadanos ¿No se da cuenta de lo que hizo? ¿Será que a usted todo le da lo mismo? ¿O las personas son sólo una estadística para usted?

Si lo miro atentamente, no sé a quién atribuirle el nombre de terrorista, porque los chechenos tienen una justificación, aunque creo que hay otros medios para llevarlo a cabo. Pero Rusia ¿qué justificación tiene?

No sé por qué, pero me parece que hay muchos terroristas que intentaron ponerse en contacto con los dirigentes rusos para contratarlos, porque según mis cálculos se ahorran mucho. Miren, no tienen que entrenar más a jóvenes. Siempre queda absuelto ¿Y quién va a desconfiar de su presidente? Claro, esta comparación puede causar gracia. Sí, una gracia con gusto a picana, a tortura. Una gracia que en vez de reír hace llorar. Una de esas cosas graciosas que cuando las lees, sentís que se te achica el corazón. Entonces, es cuando vas corriendo al baño, buscas una tirita e intentas ponértela en el alma. Al ver que no puedes, te quedas con un mal trago y preguntándote: **¿Puede una persona equivocarse tanto?**

Insomnio

Alba Rozua 4º ESO

"Londres moviliza a cien policías para detener al autor de diez violaciones" Impotencia, miedo, inseguridad estos son algunos de los muchos sentimientos que puede sufrir la ciudad, desde que ha salido a la luz el caso del violador en serie.

"Londres no duerme". Pero, ¿cómo va a dormir si hay un hombre que, de momento, ha violado a 10 mujeres y ni siquiera 100 policías son capaces de capturarlo?

La policía describe a nuestro violador como a un individuo de entre 30 y 50 años, fuerte, de voz carrasposa por el tabaco y que conduce una furgoneta blanca. Muchas veces la previsión de los policías no se corresponde con la realidad, como ocurrió con el francotirador de Washington. Decían que era blanco y que conducía una furgoneta también blanca y, sin embargo, resultó ser negro y cometía los crímenes desde un vehículo oscuro.

¿Quién sabe si nuestro violador en serie se trata de un joven trastornado por las drogas, de 18 a 25 años, flacucho y de voz fina?

Reflexión

Beatriz Pérez Pérez 4º ESO

¿Quién no ha pronunciado en un momento crítico palabras crueles, duras, de las que luego se ha arrepentido y quién no se ha preguntado cómo algo así puede suceder? Nadie. ¿A quién no se le han pasado por la mente ideas inhumanas a las que luego ha dicho, no? A nadie. ¿Quién no es malo en la privacidad de sus pensamientos? Nadie.

El hombre es el único animal racional. La racionalidad juzga los instintos y los deja o no actuar. Pero hay momentos en la vida del ser humano en los que el instinto puede a la racionalidad del pensamiento, y este se vuelve, como familiarmente se dice, loco. La locura habita en nuestras mentes y en un instante crítico puede con la razón.

Todos tenemos un lado perverso, que las circunstancias pueden hacer que se revele, e incluso me atrevería a decir que, en un cierto contexto, todos somos capaces de matar. Y aún más si vivimos en una sociedad en la que reina la violencia. Los niños crecen jugando en sus consolas a matar, la maldad sale de nuestros televisores y entra todos los días en nuestras casas, vive en las calles, en nuestros trabajos... La maldad vive el día y la noche. Esta maldad es potenciada en muchos países por la permisividad en la venta de armas. Si todos somos capaces de matar, mucho más capaces lo somos con un arma en la mano.

La legalización de las armas se defiende con un argumento muy simple: El arma no mata al humano, el humano mata al humano. Cierto. Las armas no se disparan solas, pero un arma mata sólo apretando un gatillo, un gatillo que en un momento de ira, de rabia, si nos dejamos llevar por nuestros instintos, todos somos capaces de apretar. Es rápido y fácil, no da tiempo a la reflexión.

En muchos casos, el humano no mata sin un arma en la mano. Está claro que no todos los asesinos son individuos normales, como tú y como yo. Está claro que hay perturbados mentales que matan por placer o porque unas extrañas voces se lo han ordenado, pero son los menos. Si nuestra sociedad forma y arma asesinos, ¿por qué nos extrañamos cuando un "Dios"...

Piénsatelo

Laura Cabrelles 4º ESO

Últimamente, ha habido muchos accidentes de aviones en todo el mundo. ¿De quién es la culpa?

A mí me gustaría saber qué clase de revisiones hacen. Antes, cuando uno cogía un avión se preguntaba cuánto duraría el trayecto, si estaría cómodo... Pero todo esto ha cambiado. Ahora, uno se tiene que preguntar si llegará a salvo a su destino. Uno ya no se puede fiar de coger un avión, porque si el día anterior ha sido revisado, al día siguiente se estrella.

¿Quién está seguro de que el avión en que uno viaja no está en mal estado? ¿Cómo sabe uno si volverá a ver a su familia, a su perro...? Uno no lo puede saber. Lo único que puede hacer es ponerse a rezar una oración en el trayecto.

No nos hacen caso

Josep Pumarola 4º ESO

Puede que sea una ilusión mía, pero hoy en día el PP se cree un dios omnipotente e inderrocable porque, después de varias manifestaciones de estudiantes y profesores por su descontento hacia la nueva ley de enseñanza, no ha querido reaccionar.

Me explico: la ley se llama LOCE y en principio tendría que hacer que los estudiantes, en nuestro país, salieran más preparados laboralmente. Pero claro que podrán salir preparados, si tienen el suficiente dinero para ir a un colegio privado o concertado; si tienen el capital suficiente para entrar en una universidad de élite (un *hardvard* español), y si no, ¿qué? deberán ir a colegios públicos y, cuando salgan, deberán competir para entrar en universidades a las que tampoco podrán acceder si no les conceden becas (y si las paga el gobierno, que esa es otra), y si no, aceptar empleos que los hijos de padres con más poder adquisitivo no quieran, tener un rollo con un famoso y a triunfar.

Pero, si por inspiración divina, consiguen estudiar en un buen colegio y en una buena universidad y tener un trabajo bueno, ¿cómo podrán vivir? Primero, tendrán que convivir hasta los 24 años con los padres, porque no podrán trabajar en un McDonalds durante 12 horas al día, para pagar el alquiler de un piso compartido con 3 estudiantes y deberán estudiar como posesos para no suspender ningún año en la universidad. Después, tendrán que buscar pareja aunque sea debajo de las piedras para casarse, tener una casa con una hipoteca de 30 años, aunque les ayuden los padres (que eso ahora desgrava), casarse y pagar una boda con un convite de 100 invitados, tener 2,3 hijos y educarlos para que sean unas personas de provecho y mantenerlos y pagarles todos los años de escuela y universidad privada y cuando lleguen con la novia, ayudarlos con la boda, la casa y los hijos.

Y todo para que cuando se jubilen los hijos se cansen de ellos y los envíen a una residencia, pero todo ello sin dejar de pagar impuestos, ni por tirar de la cadena del urinario, para costearle el pádel al señor presidente.

¿Blanco o negro?

Ada Sala Homenaje 4º ESO

¿Quiénes son los malos? ¿Quiénes son los buenos? En la mente de muchas personas todo es blanco o negro, y desconocen la cantidad de tonalidades grises existentes.

Día 23 de octubre de 2002: se informa a la prensa que un grupo de terroristas chechenos ha ocupado el teatro Dubrovka de Moscú y ha tomado a los espectadores como rehenes, más de 800, para exigir la marcha inminente de las tropas rusas de su país.

Primer día: Musulmanes y niños son liberados. Tristes, preocupados. El miedo se refleja en sus caras. Sus familiares continúan dentro. También permiten la salida de 150 extranjeros y caucásicos.

Segundo día: Una joven intenta huir, pero perece en el intento, al ser alcanzada por los impactos de una metralleta. Cunde el pánico.

Tercer día: La gente no come, casi no bebe, lleva tres noches sin dormir y vive con la zozobra de no saber cuál será el desenlace. Están débiles. ¿Por qué ellos? Sólo querían pasar una noche agradable yendo al teatro. Posiblemente, hacía semanas que tenían las entradas compradas... Un olor extraño comienza a difundirse por el aire: algunos se marean, caen inconscientes. Nadie grita. Todo permanece en silencio. ¡BOOM! Un golpe. Una puerta se abre súbitamente. Pasos. Silencio. Disparos. Terroristas muertos. 117 muertos por asfixia o impactos de balas, 646 heridos o intoxicados con escasas esperanzas de vida.

Que nadie se engañe: fue un asesinato masivo. Sí, pudieron haber muerto 800 civiles, y en cambio "sólo" murieron 117, pero por el mero hecho de haber salvado a 750 personas, no deja de ser un brutal asesinato.

¿En qué mundo vivimos? Violencia, venganza, muerte, poder. Estos son los ideales que parecen tener prioridad hoy en día. Ya no se valoran la bondad, la honestidad, la generosidad, la libertad. ¡Vergüenza nos tendría que dar!

El trágico suceso puede ser visto desde diferentes puntos de vista: 1) El gobierno ruso salvó a 750 personas de una muerte segura, o 2) El gobierno ruso mató a 117 civiles.

En este mundo, nadie es bueno o malo, todos somos grises, aunque unos más oscuros que otros.

El preu del triomf

Vanesa Baltrons, Sara Cannariato, Aroa Cobos, M^a del Mar Framis, Irene Garcia, Mireia Martínez
3r d'ESO

Ens ha agradat molt saber que una gimnasta mallorquina ha guanyat la medalla d'or al campionat mundial de gimnàstica rítmica. Elena Gómez, que així es diu aquesta gimnasta, va fer, segons els experts, una actuació formidable mostrant una tècnica, una seguretat i una expressivitat extraordinàries. Aquesta noia de disset anys ha sigut la primera espanyola a guanyar l'or en un mundial d'aquesta especialitat.

Diuen que per presumir s'ha de patir, no? Doncs en aquest cas, podem dir que PER GUANYAR S'HA D'ENTRENAR. Sí, s'ha d'entrenar moltíssim. Ni més ni menys que set hores diàries. Totes les noies que es dediquen a la gimnàstica rítmica a nivell de competició mundial ho han de fer. Un sol dia de descans setmanal. Què deuen fer, a les seves vides, que no sigui entrenar i dormir? No tenen temps de divertir-se? No poden dedicar un espai dels seus quinze, setze o disset anys als companys, als amics, a la família?

Potser si a nosaltres ens assegurem que fent aquest sacrifici guanyàvem una medalla d'or als Jocs Olímpics, també el fariem..., però des de la llunyania del món de la competició, ens sembla una barbaritat de les grosses. Guanyar molt per perdre encara més: un triomf a canvi d'una adolescència, i potser també de la salut.

Què hi ha darrera l'agilitat, la força, la resistència, la rapidesa de moviments d'aquestes noies? Substàncies dopants, que deuen ser legals, però que impedeixen el creixement i el desenvolupament natural del seu cos. L'Elena, que té disset anys, pesa trenta-cinc quilos i fa un metre quaranta-cinc centímetres. Les mides d'una nena de deu anys. En deu ser conscient, ella, d'aquesta manipulació?

Aquest és el preu del triomf, la recompensa a tants esforços d'anys i anys. Segur que li ha sigut molt dur i potser ha estat temptada d'abandonar més d'una vegada, però, en el seu món, arribar a guanyar una medalla d'or en un campionat mundial deu ser molt important, deu ser la meta desitjada. Ella ha d'estar convençuda que ha valgut la pena, i en aquests moments, segur que és la persona més feliç del món. Malgrat tot, enhorabona!

Consumidors consumits

Vanesa Baltrons, Sara Cannariato, Aroa Cobos, M^a del Mar Framis, Irene Garcia, Mireia Martínez
3r d'ESO

Una droga és "una substància que altera l'estat d'ànim, la percepció o el creixement, i sovint produeix dependència." Marejos, vòmits, ansietat, suors, pèrdues de visibilitat, parades cardíaques, mort... Aquests en són els efectes.

Els joves d'avui tenim moltes maneres de divertir-nos. Una d'elles, bastant freqüent, és arribar a perdre el control amb una pastilla, dins d'una petita sala fosca plena de llums de colors i gent que crida histèrica, mentre sona una música bestial que ens omple el cap de soroll. Amb dues "rules" podem acabar a l'hospital. Però, tot i els efectes, en una discoteca ens podem trobar envoltats de tota mena de drogues i de tota mena de gent que en pren i en passa. D'aquesta manera, aconseguir-les és facilíssim. No obstant, sembla que ningú ho vulgui impedir. Un exemple ben clar: en un famós local, el mateix DJ tirava grapat de pastilles als clients, per atraure més públic. Aquesta o una altra discoteca es pot tancar temporalment, si la policia i els jutges hi intervenen, però el consum de drogues no s'atura així, tan fàcilment.

Un cop comencem a prendre drogues, depenem tant d'elles com de l'aire que respirem. Les necessitem per sobreviure. Aquesta dependència, la que ens mata. Però continuem caient en la trampa.

Els joves no estem prou mentalitzats: ens falta més informació. Tots sabem que a les discoteques "passen" pastilles, drogues de tot tipus. Tots sabem que les pastilles ens fan "flipar", "sentir-nos superiors i feliços: els millors del món." Però mentre tenim la sensació que l'univers és nostre i que podem tocar el sol, interiorment ens cremem, ens desfem...

Scottex, Amena, Coca-Cola, Freixenet, Seat, Marbú, Telepizza, Operación Triunfo, Aquarius, Swiffer, Mistol, Endesa, Repsol YPF, Caja Madrid, Telefónica... a la televisió, només anuncis comercials. El consum, sigui del producte que sigui, és el primer pas per a la dependència. Això interessa. No s'hi poden escatimar pressupostos ni afany: calés i disseny, però... On és, la informació? On és, la veritat? On són, els diners invertits a fer-nos veure la realitat? Alcohol, pastilles, drogues de tota mena... quanta informació en tenim? Massa poca, segur, si encara hi ha gent que mor per culpa d'elles.

El mar s'empassa el "Prestige" i el seu fuel

David Caurel, Sergio Fernández, Dani Puerto, Jennifer Romera, Mónica Tapia
3r d'ESO

El petrolier anomenat Prestige es va enfonsar a les costes gallegues quan es dirigia a Gibraltar, amb 70.000 tones de fuel. Les fonts d'informació diuen que no estava en condicions de navegar. Nosaltres creiem que és cert, perquè un petrolier no s'enfonsa així com així. Aquest vaixell no hauria d'haver sortit mai del port, perquè va causar, està causant i causarà molts problemes al medi ambient en general i a les persones que viuen del mar. Gràcies al petrolier, aquest nadal haurem de deixar més diners en marisc perquè el preu estarà pels núvols.

Els animals de la costa de Galícia estan soffrint i sofriran molt "gràcies" a aquest accident. Els mitjans de comunicació sempre ens mostren la típica gavina atrapada en el fuel, però no ens ensenyen totes les altres espècies d'animals que estan morint.

Sort que moltes persones solidàries amb aquest fet, van a Galícia per netejar les platges plenes de fuel i per ajudar a treure de l'aigua, si se'n pot dir "aigua", els animals que estan allà atrapats, ja que el nostre "bon govern" s'està deixant la pell perquè aquest fet no arribi més lluny.

Vosaltres creieu que el nostre govern actua bé? Nosaltres creiem que no, creiem que es preocupen més de gastar els nostres diners en avions i tancs que en ajudar tan sols una miqueta. També hi podria anar l'exèrcit, a ajudar a netejar, però deu tenir por de "pringar-se". Per moltes manifestacions que fem, creiem que el govern no farà res per ajudar, perquè té les idees molt fixes.

Una pregunta que ens fem els espanyols és: Què passarà amb les famílies que viuen de la pesca a Galícia? Ja es veurà.

En aquests últims anys hi ha hagut més de quinze accidents de petrolers, i entre ells hi ha el més sentit, que va ser el de Kuwait, on es van llençar al mar 800.000 tones de fuel, i a La Corunya, el 1976, se n'hi van llençar més de 108.000.

Nosaltres ens fem una sèrie de preguntes: Com afectarà tot això el futur? Aquesta pregunta, no la podem contestar, ja que és molt el vessament que s'està empassant el mar. Farà alguna cosa, el govern per aturar aquest fuel? Durarà molt de temps, aquesta catàstrofe? Bé, hi ha moltes preguntes que no podem respondre. Alguns petrolers estan aprofitant la situació per netejar els seus tancs de fuel al mar ja afectat.

Al final, hem de pronunciar el que diuen algunes persones "sàvies" d'Espanya: ¡ESPAÑA VA BIEN!, sobretot bé.

IES “El fumadero”

Miriam Cortés, Elisenda Hernández, Maika Jiménez, Marina Kaudasch
CF Gestió Administrativa

Este curso, la Generalitat ha impuesto la prohibición de fumar a los alumnos de post-obligatoria. Esto ha causado que cada pequeño escondite del instituto se convierta, entre clase y clase, en un fumadero improvisado.

Señores de la Generalitat ¿no se han parado a pensar en las ilusiones destruidas de los miles de alumnos de 4ª de ESO que se mueren de ganas de pasar a post-obligatoria para poder fumar?

Sí, ya sabemos que “**las autoridades sanitarias advierten que el tabaco perjudica seriamente la salud**”, pero los que tenemos la desgracia de no poder prescindir de éste, estamos hartos de escondernos.

¿No saben ya, a estas alturas, que cuanto más se nos prohíbe una cosa, más la hacemos?

De momento, seguiremos convirtiendo este instituto, entre los de ESO y post-obligatoria, en un edificio humeante.

Parking de motos

Meritxell Carbó, Raquel Gómez, Carolina González, Noemí Jiménez, Laura Sánchez
CF Gestió Administrativa

Este año ha habido incidentes en el *parking* de motos y por esta causa se ha tenido que modificar la entrada de éste y ha habido que instalar cámaras de seguridad con grabadora. A principios de curso, las motos se aparcaban dentro y fuera del recinto escolar. Las que estaban mal aparcadas fuera del instituto impedían el paso al autobús del Ventijol, por ello tuvieron que intervenir los Mossos d’Esquadra. Por esta razón, la entrada del aparcamiento se ha cambiado de lugar. A pesar de las reformas, hay quien sigue aparcando fuera, porque el acceso tiene un gran bache y las motos no pueden pasar.

Deseamos que esto se solucione.

VIDA

Romanella Fossati 1º bachillerato

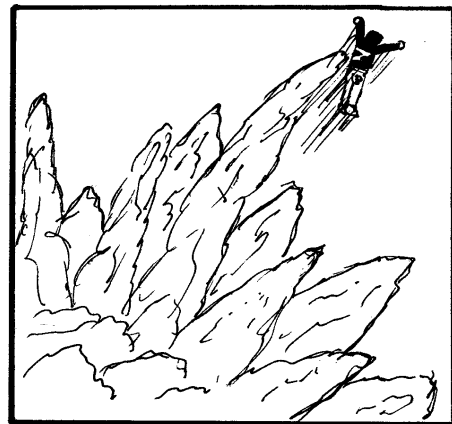
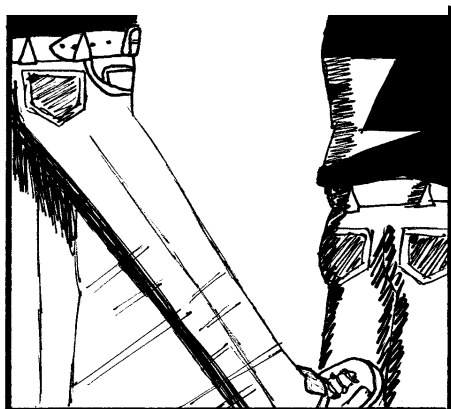
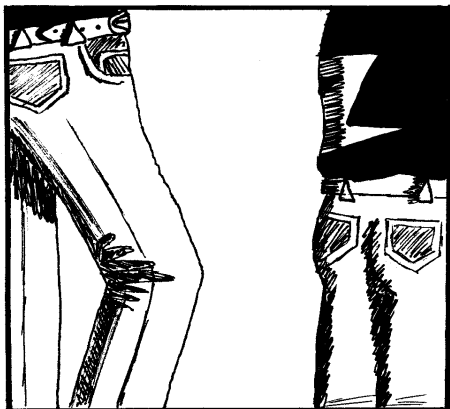
¿Qué es la vida? La vida no puede definirse en una palabra. La vida son números infinitos, son estrechas moléculas, aire y humo.

No me atrevo a describirte ¡No! Eres un faro intermitente. Un mar de angustias, de risas, de llantos, de sangre y pena. Eres volcán terrestre y naciente, eres oxígeno, llenas de movimiento la materia. No me atrevo a definirte, impaciente y adolescente. Eres alma, eres espíritu, eres expansiva y explosiva. Larga pero te acabas en un suspiro, eres sabiduría. Lo único que te recrimino es que te ocultes ante la muerte.

3 faltes injustificades = 1 falta lleu

Acumulació de 3 faltes lleus = Atenció! Falta greu

Tres faltes greus = Tres, dos, u... EXPULSIÓ!!!

QUIM RABASSA (KOJI)

Microinterrogants i microobservacions

3r ESO C

- ◆ Per què la biblioteca no està oberta el migdia per als alumnes que es queden a dinar o per als qui vulguin utilitzar-la?
- ◆ Per què ens *netegen* els taulers d’anuncis de l’aula 121, de tot el que hi pengem?
- ◆ Per què no hi ha armaris a totes les aules? I per què hi ha qui trenca els d’algunes classes?
- ◆ Per què hi ha alumnes que no saben divertir-se si no és empipant els altres (embrutint les aules a l’hora del pati, robant els bolígrafs, llançant papers...)?
- ◆ Per què continuem esperant una escala d’emergència de la qual sentim a parlar des de 1r d’ESO?
- ◆ Per què no hi ha les condicions necessàries perquè es puguin desplaçar sense dificultats aquelles persones que van amb la cama enguixada, o que tenen problemes de mobilitat? Què passaria si arribés un alumne o un professor en cadira de rodes?
- ◆ Per què no es té en compte la possibilitat de demanar una pista per a monopati, en cas d’una ampliació del centre?
- ◆ Per què no hi ha una bústia per a cada professor en un lloc de lliure accés per als alumnes?
- ◆ Per què sempre que fan servir els aparells vídeo de l’institut, els professors s’han de posar tan nerviosos...?

Un puntàs per algunes bones idees:

- ◆ Posar porteries fixes a les pistes.
- ◆ Haver construït un institut amb tres edificis i jardí.
- ◆ Pensar a col·locar penjadors per als abrics a les aules.

El manga

Aroa Cobos y Gladys Fernández 3º ESO

¿Cuántas veces habremos visto por televisión series de dibujos animados a los que todo el mundo llama *manga*?

En realidad, ¿qué es el *manga*? *Manga* es un término japonés que significa "cómic". Para que un dibujo sea *manga* ha de ser de origen japonés, por lo tanto, todos los cómics o dibujos que nosotros hacemos no son realmente *mangas*. Pero este no es el único caso en el que se usa erróneamente la palabra *manga*. También se aplica a las series de televisión y estas no son *manga*, sino *animés*. Menudo lío, ¿no? Vamos a ver: un *anime* es una serie o película de dibujos animados japonesa basada o no en un *manga*. ¿Queréis algunos ejemplos? Pues aquí van: *Rurouni Kenshin*, *Shin Chan*, *Yu Yu Hakusho*, *Detective Conan*, *Cardcaptor Sakura*, *Fushigi Yuugi*, *Slayers*, *Kare Kano*, *Trigun*, *Dr. Slump*... La lista es infinita.

Ahora vamos a nombrar algunas características del manga. Todas aquellas personas a las que les gusta el manga (los fans, para entendernos) son los *otakus* o *frikis*. Además, hay dos tipos de *manga*: el *shojo* y el *shonen*. El *shojo* es aquel que está hecho normalmente por chicas y para un público femenino, mientras que el *shonen* es lo contrario. ¿Un *shojo*? *Sailor Moon* ¿y un *shonen*? *Dragon Ball*.

Pero, ¿sabéis a quién le debéis cada *manga* o *anime*? A su autor. Ejemplos: *Dragon Ball* es de Akira Toriyama; *Yu Yu Hakusho* de Yoshihiro Togashi; *Detective Conan*, de Gosho Aoyama. Todos ellos han sido ayudados por un gran equipo de guionistas, ayudantes y muchos más profesionales.

disponibles: llaveros, muñecos, *mangas*, *animés*, revistas, libros, bandas sonoras, camisetas, *stands* de dibujo, *stands* de muestra de cultura japonesa, *fanzines*, sala de proyecciones, etc. Es algo que ningún *otaku* se puede perder.

El *manga* ha levantado pasiones en todo el mundo, sólo hay que ver la afición por imitar su estilo entre todos los que conocen este género. Como muestra de este *hobby*, aquí os presentamos varios dibujos hechos por alumnos de nuestro instituto.

Guillem Vallicrossa
3r ESO

Gerard Capdevila
2n batxillerat

Caterina Gómez
2n batxillerat

Los tiempos han cambiado

Miriam Carbó 2º bachillerato

A eso de las 10, empieza a prepararse para la larga nochecita. A las 12, coge el coche y va en busca de unas amigas (suele quedar en la puerta de un *pub*). Una vez se ha reunido con ellas, empieza la fiesta. Entra en el local y, seguidamente, pide un refresco, depende del día con más o menos alcohol. La música la va animando. Entre movimiento de cintura y cadera, divisa a unos compañeros. Un beso por aquí, otro por allá... Son las dos y media de la madrugada, es hora de cambiar de antro. Se dirige a la discoteca junto con sus amigas. Sigue la fiesta. De pronto, ve a aquel chico tan majo del bar anterior. La verdad es que no está nada mal, pero la música es más atractiva. Al cabo de unos minutos, unos golpecitos en la espalda la invitan a girarse, es el chico. Le da dos besos, se llama Julio. Sugiere ir a la barra a tomar algo. Ella acepta. Después de llegar a la barra, él la invita y, poco a poco se va acercando un poquito más; ella lo evita y se escapa junto a sus amiguitas a pedirles el visto bueno. Le dan un 8, así que vuelve junto a él. Al cabo de media hora, van a dar una vuelta... Ha estado bien. Quizá vuelvan a verse mañana. ¿Será su príncipe azul?

Así son las noches para muchos jóvenes como ella. No va en busca de un presa, sino que ella misma lo es, claro que elige si va a ser mordida o no.

Hoy la mujer no se plantea buscar un buen marido que la cuide y no la deje trabajar, al contrario. Actualmente, las jóvenes viven la vida sin plantearse si el día de mañana se casarán o no. Únicamente estudian para ser alguien y labrarse un futuro, sin ser respaldadas por un hombre.

El Modernisme

Antonia Garcia 1r ESO

Vàrem sortir de Blanes cap a Barcelona. Quan vam arribar, vam anar a esmorzar, i els monitors ens van donar una carpeta, un dossier i un bolígraf. Després, amb un dels monitors, vam entrar a la Sagrada Família. Ells ens anaven explicant cada figura que veïem, després vam anar al museu que hi ha dins la Sagrada Família. Vaig veure una fotografia de com serà un cop acabada i també vaig veure un confessionari, etc. Després, vam pujar a l'autobús i vam baixar al Passeig de Gràcia. Allà vam veure la Casa Batlló. El monitor ens va explicar que la casa és ondulada perquè és un llac. Després, vam anar a veure La Pedrera. És una obra mestra, reconeguda arreu del món, situada al xamfrà del Passeig de Gràcia amb el carrer Provença. Més tard, vam anar amb l'autobús al Parc Güell, on vam dinar i també vam fer una passejada. Les meves amigues, la meva germana i jo vam passejar per tot el parc. Vam anar a veure el drac i li vam fer una fotografia. Després d'una estoneta, vam tornar a pujar a l'autobús en direcció a Blanes. Em va agradar molt l'arquitectura de Gaudí i us recomano que la visiteu.

Pel davant i pel darrera

M. del Mar Framis i Mireia Martínez 3r ESO

El dia 28 de novembre els alumnes de 2n de batxillerat van anar a veure l'obra de teatre *Pel davant i pel darrera* (Noises Off de Michael Frayn) en la versió de Paco Mir, al teatre Borràs de Barcelona. Aquí teniu alguns comentaris.

Una manera divertida de perdre el temps.

Ricard Reynaldos

És una obra que per entendre bé has d'estar davant i darrera l'escenari.

Edgart Sicart

Una obra divertida, entretinguda en la qual no hi falta el sentit de l'humor.

Marina Llorens

Sortides

A Ràdio Marina

Redacció

El passat dimecres dia 15 de gener, els alumnes del crèdit variable GABINET DE PREMSA van visitar els estudis de Ràdio Marina.

En arribar, els esperava el cap d'informatius de l'emissora, en Joan Ferrer. Durant la visita, els alumnes van anar completant un qüestionari que prèviament havien elaborat ells mateixos. Les preguntes recollien diferents aspectes relacionats amb la història de l'emissora, el personal que hi treballa, el tipus de programació, el finançament, el fons musical...

L'al·licient de la sortida va ser que els alumnes responsables de la ràdio de l'institut van poder gravar amb el tècnic de so, en David Ruiz, una falca amb la sintonia de Ràdio Activa. També van poder presenciar com es feia en directe l'emissió de l'informatiu de les 11.00h. En acabar, els alumnes es van endur diferents obsequis (un adhesiu i un calendari).

Alumnes del CV "Gabinet de Premsa"

Dia i lloc	Curs	Professors
30/10/02 Girona: Visita a la catedral, Fires	CV Religió 3r i 4t CV	Jesús Voz, Gemma Gimeno
26/11/02 Barcelona: Sagrada Família, Pedrera, Parc Güell	Tutoria 1r ESO A, B, C	Fina Albertí, Margarida Batllori, Montse Fors, Gemma Gimeno, Jordi Molina, Nuria Martínez
28/11/02 Barcelona: Teatre Borràs <i>Pel davant i pel darrera</i>	Català 2n batxillerat	Assumpció Vaquer, Mercè Torroella
3/12/02 Tordera: Teatre Clavé <i>Boom</i>	Català 1r i 2n ESO	Margarida Batllori, Mercè Chaler, Joaquim Font, Montse Fors, Joan-Josep Sánchez, Assumpció Vaquer
14/12/02 Blanes: Jardí Botànic "Pinya de Rosa"	Ciències Socials 3r ESO	Lourdes Domènech, Silvia Moreno
15/01/03 Blanes: Ràdio Marina	CV Gabinet de premsa 3r ESO	Lourdes Domènech, Joan Josep Sánchez

Edita: IES Serrallarga
DL: GI-1579-2002
Subvenció: APA
Coordinació: Lourdes Domènech

Col·laboració: Francesc Estragués

Equip de redacció:

Vanessa Baltrons, Sara Cannariato, Ana Belén Caurel, Aroa Cobos, Sara Díaz, Gladys Fernández, M. del Mar Framis, Mireia Funes, Yaiza Galiano, Beatriz Jiménez, Abubacarís Kebbeh, Montserrat López, Edgar Marín, Widad Marouan, Mireia Martínez, Laura Martínez, Adrián Mateos, David Miñarro, Laura Ortogosa, Sara Puertas, Cristina Roch, Lorena Tapia, Tamar Torralba